

RUTH WARE

smrt' pani

Westawayovej

WHEEL OF FORTUNE

Ljndeni

Smrť pani Westawayovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ruth Ware

Smrť pani Westawayovej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

**smrt' pani
Westawayovej**

RUTH WARE

smrt' pani

Westawayovej

Ljndeni

First published as *The Death of Mrs Westaway*
by Harvill Secker, an imprint of Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House
group of companies.

Copyright © Ruth Ware, 2018

Translation © Marína Gálisová, 2019

Cover Design © Tomáš Cikán, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1344-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1421-1 (1. zverejnenie, 2019)

Venujem svojej mame.

Naveky s láskou.

POZNÁMKA PRE ČITATEĽOV:

Smrť pani Westawayovej sa začína v súčasnom Brightone, ale čitatelia, ktorí poznajú toto mesto, si všimnú jeden rozdiel – v knihe stále stojí Západné mólo. Dúfam, že Brightončanov poteší vzkriesenie ich obľúbenej dominanty, aj keď iba v beletrii.

Jedna straka veští smútok,
dve nám veštia veselost',
tri nám veštia dievča malé,
štyri chlapca pre radosť.
Päť strák striebro,
šesť strák zlato,
sedem strák je za tajomstvo,
nevyzrad' ho, stojí za to.

29. november 1994

Straky sa vrátili. Zvláštne, ako som ich neznášala, keď som prvýkrát prišla do domu. Pamätám sa, ako som ich uvidela v taxíku zo stanice na príjazdovej ceste, sedeli v rade na záhradnom plote a čechrli si zobákmi perie.

Dnes sa jedna usadila na konári tisu, obalenom inováťou, priamo pred mojím oknom. Spomenula som si, čo mi mama radila, keď som bola malá, a zašepkala som: „Dobrý deň, pani straka,“ aby som odvrátila smolu.

Keď som sa premrznutá obliekala pri okne, zišlo mi na um, že ich zrátam. Jedna bola na tise. Druhá na veterníku na streche altánku. Tretia na plote zeleninovej záhrady. Tri nám veštia dievča malé.

Vyzeralo to ako znamenie a striaslo ma. Čakala som a dúfala...

Nie, na zamrznutom trávniku boli ďalšie. Štyri, päť... šesť... a ešte jedna poskakovala po dlaždiciach na terase, dobala do ľadu na prikrývkach na stole a stoličkách.

Sedem. Sedem strák je za tajomstvo, nevyzrad' ho, stojí za to. Čo sa týka tajomstva, veršík má možno pravdu, ale to ostatné neseď ani zďaleka. Čoskoro ho budem musieť vyzradiť. Nič iné mi nezostane.

Bola som už takmer oblečená, keď v hustých rododendronoch odrazu čosi zašušťalo. Chvíľu som nevidela, čo to tam je, ale potom sa konáre pohli a po trávniku posiatom listami sa potichu zakrádala líška, jej

červenkastý kožuš bil do očí na pozadí zimných farieb tlmených mrazom.

Líšky sa pri dome u našich vyskytovali dosť často, ale tu som ich za denného svetla zazrela málokedy, nieto ešte aby sa nejaká producírovala po odhalenej časti trávniku pred domom. Občas po nich zostávali zabité králiky a roztrhané odpadkové vrecia, ale ešte nikdy sa žiadna nesprávala takto drzo. Táto musela byť veľmi odvážna alebo veľmi zúfalá, keď zašla až k domu. Pri pohľade zblížša sa mi zdalo, že asi platí druhá možnosť: líška bola mladá a strašne vychudnutá.

Straky si ju najprv nevšimli, ale potom tá na terase, pozornejšia než ostatné, zaregistrovala približujúci sa obrys dravca, vyštartovala zo zamrznutých dlaždíc ako raketa a v rannom tichu sa hlasno ozval jej výstražný škrekot. Líška už potom nemala šancu. Ostatné operence sa po jednom vzniesli na oblohu, až zostal len jeden, usalašený v bezpečí na tise. Líška sa ako prúd roztopeného zlata ticho prešmykla naspäť po trávniku, pritisnutá k zemi. Nechala poslednú straku, nech sa hrdí svojim víťazstvom.

Jedna. Jedna straka veští smútok. Ale to je vylúčené. Už nikdy nebudem smutná – napriek všetkému, napriek búrke, ktorá sa blíži a ja o nej dobre viem. Keď sedím v salóne a píšem tieto slová, cítim, ako ma moje tajomstvo spaľuje zvnútra takou prudkou radosťou, až si myslím, že občas musí žiarit' aj cez pokožku.

Zmením tú riekanku. Jedna straka veští radosť. Jedna straka veští lásku. Jedna straka znamená budúcnosť.

1. kapitola

Dievča sa skôr zapieralo do vetra, než kráčalo, a pod pazuchou odhodlane zvieralo vlhké vrecko s rybou a hranolčekmi. Vietor kmásal papierom, pokúšal sa rozbaľiť vrecko a jeho obsah roznieť po brehu až k čajkám.

Keď prešla cez cestu, zovrela v hrsti vo vrecku pokrčený list a obzrela sa cez plece, skontrolovala dlhý tmavý úsek chodníka za sebou, či tam nie je nejaká postava, ale nebola. Alebo ju aspoň nevidela.

Breh bol málokedy úplne prázdny. Bary a kluby mávali otvorené dlho do noci a na kamienkovú pláž až do svitania vyplúvali opitých miestnych aj turistov. Ale dnes večer sa aj najostrieľanejší pijani rozhodli radšej zostať doma a teraz, o päť minút desať, mala Hal celú promenádu pre seba. Jedinou známkou života boli sliepňajúce svetlá – a ešte čajky, ktoré poľetovali a škriekali nad tmavými nepokojnými vodami Lamanšského prielivu.

Krátke čierne vlasy jej padali do očí, zahmlili sa jej okuliare a pery mala popraskané od soli z morského vetra. No iba čo pevnejšie zovrela vrecko pod pazuchou a odbočila z brehu do jednej z úzkych obytných ulíc s vysokými bielymi domami, kde vietor ustal tak náhle, až sa zaknísala a takmer stratila rovnováhu. Pršať neprestalo – v závetří to skôr vyzeralo, že mrholenie je hustejšie, a ona v ňom zahla na ulicu Marine View Villas – Vily s výhľadom na prístav.

Ten názov klamal. Nestáli tu nijaké vily, len mierne ošumelé radovky, z ktorých sa v slanom vzduchu odlupovala farba. A nebol tam ani výhľad – na more ani na nič iné. Možno tam kedysi bol, keď tie domy postavili, ale odvtedy bližšie k moru vyrástli vyššie, luxusnejšie budovy a akýkoľvek výhľad, aký kedy z Marine View Villas mohol byť, sa zredukoval na tehlové múry a bridlicové strechy, dokonca aj z Halinho podkrovného bytu. To, že sa k bytu šplhala až na samý vrch budovy po úzkych rozheganých schodoch, malo jedinou výhodu – nemusela počúvať, ako jej nad hlavou dupocú susedia.

Dnes sa však zdalo, že susedia sa niekam pobrali – a že sú tam už dlhšie, súdiac podľa toho, ako sa dvere zasekli na hromade pošty a reklamných letákov rozsypaných po chodbe. Hal sa musela poriadne zaprieť, kým dvere povolili, vpotáčala sa do chladnej tmy a zašmátrala rukou po automatickom časovom spínači, ktorým sa zažíňali svetlá. Nič, tma vládla ďalej. Buď vypadla poistka, alebo sa vypálila žiarovka.

Pozhrabávala letáky v slabom svetle, čo sem prenikalo z ulice, aby vytriedila svoju poštu od tej pre ostatných nájomníkov, potom začala stúpať k podkrovnému bytu.

Vyššie už neboli okná, a keď sa prešuchtala cez prvé poschodie, ocitla sa v takmer úplne čiernej tme. Hal však schody poznala po pamäti, od zlomenej dosky na odpočívadle až po uvoľnený kúsok koberca na poslednom schodisku. Unavene kráčala hore a myslela na večeru a na posteľ. Nebola si istá, či má vôbec chuť do jedla, ale ryba s hranolčkami ju stála päť libier a päťdesiat centov, a ak mohla súdiť podľa faktúr a účtov, ktoré si niesla pod pazuchou, ani takúto sumu si nemohla dovoliť premárniť.

Na najvyššom poschodí naklonila hlavu nabok, aby sa vyhla vode kvapkajúcej zo strešného okna, odomkla si dvere a konečne bola

doma. Byt bol maličký, len spáľňa prepojená so širšou halou, ktorá jej slúžila ako kuchyňa, obývačka a všetko ostatné. Okrem toho bol ošumelý, s opadávajúcou omietkou, obdratým kobercom a drevenými oknami, ktoré stonali a rachotili, vždy keď od mora zadul vietor. No už dvadsaťjeden rokov to bol jej jediný domov – akokoľvek bola premrznutá a unavená, vždy jej aspoň trochu poskočilo srdce, keď doň vošla.

Za dverami zastala, otriasla si z okuliarov slané kvapky a utrela si ich o koleno otrhaných džínsov, potom položila na stôl papier s rybou a hranolčekmi.

Bolo tu veľmi chladno a striasla sa, keď si kľakla pred plynový kozub a šťukala gombíkom, až kým sa nezapálil a na skrehnuté červené ruky jej nezačalo sáľať teplo. Potom otvorila papierové vrečko premočené od dažďa a vdýchla ostrú vôňu soli a octu, ktorá zaplavila malú miestnosť.

Drevenou vidličkou napichla ochabnutý teplý hranolček a pustila sa do triedenia pošty – reklamy odkladala bokom, aby ich mohla vyhodiť do koša, faktúry a účty ukladala na kôpku. Hranolčeky boli slané a chrumkavé a ryba v cestíčku ešte horúca, ale Hal sa pri pohľade na rastúcu kôpku faktúr stiahol žalúdok. Netrápila ju ani tak jej veľkosť, skôr množstvo obálok s označením POSLEDNÁ UPOMIENKA. Odsunula rybu, stratila apetít.

Musí zaplatiť nájomné – to sa už odkladať nedá. A prioritou bola aj elektrina. Bez chladničky a svetla sa v malom byte nedalo poriadne existovať. Plyn ... no, teraz je november. Život bez kúrenia sa síce nedá považovať za príjemný, ale dá sa zvládnuť.

No žalúdok sa jej obrátil pri niečom inom ako faktúry. Vydesila ju lacná obálka, ktorú očividne doručili osobne, vpredu bolo guľôčkovým perom napísané len: „Harriet Westawayová, horný byt“.

Nebola tam uvedená adresa odosielateľa, ale Hal ju nepotrebovala vidieť. Mala strašné tušenie, že vie, od koho je ten list.

S námahou prehltna hranolček, ktorý sa jej zasekol v hrdle, zasunula obálku na spodok kôpky s faktúrami – poddala sa nutkaniu strčiť hlavu do piesku. Zúfalo si priala, aby mohla celý tento problém odovzdať na riešenie niekomu staršiemu, múdrejšiemu a silnejšiemu.

Nikoho takého však nemala. Už nie. Okrem toho, bolo v nej predsa len drsné, nepoddajné jadro. Bola nízka, bledá a mladá, ale nebola dieťaťom, za ktoré ju ľudia bežne považovali. Nebola ním už tri roky.

Práve toto tvrdé jadro ju prinútilo vytiahnuť obálku. Zahryzla si do pery a otvorila ju.

Vnútri bol len jeden hárok papiera a na ňom len dve strojom písané vety.

Škoda, že sme vás nezastihly. Radi bi sme prebraly vašu finančnú situáciu. Znovu sa ozveme.

Hal so stiahnutým žalúdkom vybrala z vrečka papier, ktorý si dnes poobede našla v práci. Hárky boli rovnaké – až na omrvinky a flak od čaju, ktorým prvý papier obliala, keď otvorila obálku.

Ani správa v listoch nebola pre Hal novinkou. Podobné telefonáty a správy ignorovala už celé mesiace.

Keď listy opatrne položila vedľa seba na stôl, ruky sa jej roztriasli, lebo si uvedomila, čo znamenajú.

Hal bola zvyknutá čítať medzi riadkami, dešifrovať dôležitosť toho, čo ľudia nepovedia. V istom zmysle to bola jej robota. Ale tu si nevyslovené slová nevyžadovali nijaké dešifrovanie.

Hovorili: Vieme, kde pracuješ.

Vieme, kde bývaš.

A vrátíme sa.

Zvyšok zásielok tvorili len reklamné letáky. Hal ich hodila do koša na separovaný odpad a unavene sa spustila na pohovku. Na chvíľu zložila hlavu do dlaní – pokúšala sa nemyslieť na stenčený bankový účet a počula v uchu mamin hlas, ako keď za ňou stála a prednášala jej, kým sa učila na maturity. *Hal, viem, že máš stresy, ale musíš niečo zjesť! Si príliš vychudnutá!*

Viem, odvetila v duchu. Tak to bolo vždy, keď sa trápila alebo znervóznela – ako prvá ju opustila chuť do jedla. Nemohla si však dovoliť ochorieť. Ak nebude pracovať, nezarobí. A nemohla si dovoliť ani premrhať jedlo, hoci bolo na okrajoch zvlhnuté a chladlo.

Ignorovala škriabanie v hrdle a prinútila sa dať si ďalší hranolček. Mala ho však len napoly v ústach, keď si všimla niečo v koši na separovaný odpad. Niečo, čo tam nepatrilo. Spomedzi jedálnych lístkov z rozličných donášok vyčnievala tuhá biela obálka, na ktorej bola rukou napísaná adresa.

Vložila si do úst hranolček, obľizla si z prstov soľ, nahla sa ku košu a vytiahla obálku spomedzi starých papierov a polievkových obalov.

Vážená slečna Harriet Westawayová, písalo sa tam. *Byt 3C, Marine View Villas, Brighton*. Adresa bola len mierne zašpinená od masti z Haliných prstov a odpadkov z koša.

Musela ho tam omylom strčiť spolu s prázdnyimi obálkami. Toto aspoň nemôže byť faktúra. Vyzeralo to skôr ako pozvánka na svadbu – hoci to nebolo pravdepodobné. Hal si nevedela spomenúť na nikoho, kto by sa teraz vydával.

Strčila palec do medzery na boku obálky a natrhla ju.

To, čo zvnútra vytiahla, skutočne nebola pozvánka. Bol to list napísaný na hrubom, drahom papieri, v hornej časti uvidela názov

právnickej firmy. Na okamih sa jej v žalúdku otvorila priepasť a pred ňou krajina strašidelných možností. Zažaloval ju niekto za niečo, čo povedala pri vykladaní kariet? Alebo – preboha – nájomné za byt! Majiteľ pán Khan bol sedemdesiatnik a postupne predal všetky ostatné byty v dome. Hal bola presvedčená, že byt, v ktorom býva ona, si nechal zo súcitu k nej a z náklonnosti k jej mame, ale tento odklad verdiktu nemohol trvať naveky. Jedného dňa bude potrebovať peniaze na domov dôchodcov alebo sa mu zhorší cukrovka a budú to musieť predať jeho deti. Čo na tom, že zo stien od vlhkosti opadávala omietka a elektrina skratovala, keď zároveň zapla fén aj hriankovač. Bol to domov – jediný, ktorý kedy poznala. A keby ju z neho vykopli, šanca, že si za túto cenu nájde iný, nebola len slabá, bola nulová.

Alebo je to... nie. Ten určite nešiel za právnikom.

Trasúcimi sa prstami rozložila papier, ale keď očami zaletela k adrese pod podpisom, v návale úľavy si uvedomila, že to nie je brightonská firma. Bolo tam Penzance v Cornwalle.

Chvalobohu, nesúvisí to s bytom. A bolo veľmi nepravdepodobné, že by to bol nespokojný klient takto ďaleko od domova. V Penzance vlastne nikoho nepoznala.

Prehltla ďalší hranolček, vystrela na stole list, posunula si na nose okuliare a pustila sa do čítania.

Vážená slečna Westawayová,

píšem Vám z poverenia mojej klientky, Vašej starej mamy Hester Mary Westawayovej, bytom Trepassen House, St Piran.

Pani Westawayová zomrela 22. novembra vo svojom dome. Uvedomujem si, že táto správa Vás možno šokuje. Prosím, prijmite moju úprimnú sústrasť.

Ako právny zástupca a vykonávateľ jej závetu mám povinnosť kontaktovať osoby uvedené v jej závete. Vzhľadom na rozsiahlu pozostalosť bude potrebné podať žiadosť o overenie závetu a vyčísliť dedičskú daň, až potom môže dôjsť k vyplateniu finančnej čiastky. Medzitým by ste mi však mohli poskytnúť kópie dvoch dokumentov potvrdzujúcich Vašu totožnosť a adresu (prikladám zoznam vhodných dokladov), na základe ktorých budem môcť začať administratívne konanie.

Na základe želania Vašej nebohej starej mamy je mojou povinnosťou informovať osoby uvedené v závete o pohrebe. Obriad sa uskutoční 1. decembra o 16.00 v Kostole svätého Pirana. Keďže možnosti ubytovania sú obmedzené, rodinní príslušníci sú pozvaní do domu Trepassen House, kde sa bude konať aj kar.

Prosím, napíšte pani Ade Warrenovej, ktorá bola gazdinou u Vašej nebohej starej mamy, či využijete ponuku ubytovania. Pripraví Vám izbu.

Ešte raz Vám chcem vyjadriť úprimnú sústrasť a dovoľujem si Vás ubezpečiť o svojich najlepších úmysloch v tejto záležitosti.

S úctou
Robert Treswick
Treswick, Nantes a Dean
Penzance

Hal vypadol z prstov hranolček rovno do lona, ale ani sa nepohla. Len sedela a znovu si čítala krátky list, potom sa zadívala na zoznam vhodných dokladov totožnosti, ako keby jej mohol niečo objasniť.

Rozsiahla pozostalost'... osoby uvedené v závete... Hal zaškvrkalo v bruchu. Zdvihla hranolček, takmer neprítomne ho požula a pokúšala sa vysomáriť zo slov, ktoré pred sebou videla.

Nemalo to totiž logiku. Ani trochu. Jej starí rodičia boli už vyše dvadsať rokov mŕtvi.

2. kapitola

Hal si nebola istá, ako dlho sedela za stolom, lámala si hlavu nad listom, striedavo pozerala na preložený biely hárok a vyhľadávač v mobile. No keď zdvihla hlavu, hodiny na mikrovlnke ukazovali o päť minút po noc. Ponaťahovala sa a znepokojene si uvedomila, že plynový kozub mala celý čas zapnutý. Vstala a vypla ho, počúvala praskanie chladnúcich častí a v duchu pripočítala ďalších päťdesiat libier k faktúre, ktorá ležala na stole. Vtedy jej padol pohľad na fotografiu na kozubovej rímse.

Fotografia tam stála takmer tak dlho, pokiaľ Hal siahala pamäť – minimálne desať rokov –, ale teraz ju zobrala do rúk a nanovo sa na ňu zadívala. Na brightonskej pláži stálo asi deväť- alebo desaťročné dievča a žena. Smiali sa a privierali oči v nárazovom vetre, ktorý im dlhé tmavé vlasy vyfúkal do rovnakých komických vlín. Žena objíma dievča okolo pliec a obe pôsobili tak slobodne, tak milo, až Hal stisla srdce bolesťou, na ktorú si za posledné tri roky takmer navykla, ale ktorá nikdy nepovolila.

To dievča bola Hal – a predsa nebola. Nebola vtedy dievčaťom, ktoré teraz stálo pred kozubom, vlasy malo ostrihané nakrátko ako chlapec, prepichneté uši a spoza ošúchaného trička mu vykúkali tetovania na chrbte.

Dievča na fotografii si nepotrebovalo vpisovať spomienky pod kožu, lebo všetko, čo si chcelo zapamätať, malo vedľa seba. Dievča na fotke sa neobliekalo do čierneho, lebo nemalo za čím smútiť. Cestou domov nechodilo so sklonenou hlavou a vyhrnutým golierom, lebo sa nemalo pred čím skrývať. Malo dosť tepla, jedla a hlavne lásky.

Ryba a hranolčeky medzitým vychladli a Hal ich zakrútila do papiera a odhodila do koša v rohu miestnosti. Ústa mala suché od soli, srdce ju bolelo od žiaľu a predstava horúceho čaju pred spaním odrazu pôsobila upokojujúco. Uvarí si čaj, zvyšok vriacej vody naleje do termoforu, aby sa zohriala v posteli a mohla lepšie zaspať.

Keď čajník zapískal, Hal pošmátrala v hornej kredencovej skrínke, hľadala škatuľku s čajovými vrecúškami. Ale bolo to skoro tak, ako keby v skutočnosti hľadala niečo iné a našla to. Nenahmatala papierovú škatuľku, ale poloprázdnu sklenú fľašu. Nemusela ju ani vyťahovať, aby zistila, čo to je, ale aj tak ju vybrala, poťažkala v dlani a pocítila lenivý pohyb tekutiny. Vodka.

Teraz už málokedy pila – nepáčilo sa jej, aký človek sa z nej stával, keď mala v ruke pohárik –, ale potom jej pohľad spočinul na dvoch listoch na stole. Rýchlym pohybom odkrútila vrchnák a naliala si štedrú dávku do šálky, ktorú chcela pôvodne použiť na čaj.

Čajník už bublal, keď si zdvihla šálku k perám, zacítila prenikavú, mierne benzínovú arómu, a pozorovala, ako sa hladina chveje v matnom svetle, čo do bytu prúdilo z pouličnej lampy. Predstavila si ostrú chuť v ústach – silné pálenie a po ňom to mierne návykové trpnutie slizníc. Ale akoby sa jej niečo obrátilo v žalúdku, vyliala vodu do drezu, opláchla šálku a spravila si čaj.

Keď si ho niesla do spálne, unavene si uvedomila, že zabudla na termofor, ale nemala silu niečo na tom zmeniť. Bola príliš utahaná a čaj bol horúci a dobrý. Oblečená sa schúlila v posteli, popíjala a hľadela na jasnú obrazovku mobilu.

Na obrázku, ktorý našla v Googli, bola kolorovaná pohľadnica, zrejme z tridsiatych rokov, a na nej vidiecky dom. Mal dlhé priečelie z krémových kameňov, okná v georgiánskom štýle takmer zakryté brečtanom. Z bridlicovej strechy čnelo vyše desať komínov, každý trochu iný. Zadná časť bola zrejme z červenej tehly a postavená v odlišnom štýle. Pred domom sa tiahol trávnik a klesal do dialky, a na snímke bol nápis: *Cestou do Penzance nám v Trepassen House ponúkli vynikajúci čaj.*

Toto je teda Trepassen House. Žiadny skromný bungalov ani viktoriánska radovka s prehnane honosným menom. Nefalšované vidiecke sídlo.

Dedičský podiel z takéhoto domu, hoci len malý, by jej mohol zabezpečiť vyplatenie faktúr. Mohol by jej vrátiť pocit bezpečia, ktorý stratila, keď zomrela mama. Dokonca aj zopár stoviek libier by jej poskytlo úľavu, akú si nepamätala už celé mesiace.

Hodiny v hornej časti obrazovky ukazovali pol jednej a Hal vedela, že by sa mala vyspať, ale nevypla mobil.

Sedela v posteli, od pariaceho sa čaju sa jej zahmlievali okuliare, hľadala, posúvala sa po obrazovke a cítila zvláštnu zmes emócií, ktorá ju zohrievala viac než čaj.

Vzrušenie. Áno?

Aj obavy, a nebolo ich málo.

No najviac zo všetkého čosi, čo sa neopovážila cítiť už niekoľko rokov. Nádej.

3. kapitola

Hal sa na druhý deň ráno zobudila neskoro. Už vyšlo slnko, prenikalo cez závesy na spálni a Hal nehybne ležala, cítila v žalúdku zmes vzrušenia a hrôzy a pokúšala sa spomenúť si na jej zdroj.

Prišlo to ako dvojnásobný úder do brucha.

Hrôza – to boli faktúry na stole, a ešte horšie boli tie dva strojopisné, osobne doručené listy...

Ale vzrušenie...

Celú noc sa pokúšala vyhovoriť si to. To, že tam Hester Westawayová bývala, ešte neznamená, že vlastnila celé obrovské sídlo na pohľadnici. Ľudia dnes nemávajú také veľké domy. To, že v ňom umrela, neznamená, že ho vlastnila. S najväčšou pravdepodobnosťou je tam teraz penzión pre seniorov.

Ale čo gazdiná? zašepkal jej v hlave akýsi hlas. A že ti gazdiná môže pripraviť izbu... Tak by to právnik nenapísal o nejakom penzióne, však?

Vstala, prihladila si pokrčené šaty a vzala do rúk okuliare. Nasadila si ich a prísne sa zaďívala do zrkadla.

Je jedno, či Hester Westawayová vlastnila izbu, krídlo, domček na pozemku alebo celé panské sídlo. Očividne došlo k nejakému omylu. Nebola to totiž jej stará mama. Peniaze patria niekomu inému a basta.

Zajtra odpíše pánu Treswickovi a oznámi mu to.

Ale dnes... Hal pozrela na hodinky a pokrútila hlavou. Dnes sa ledva stihne osprchovať. Bolo 11.20 a mala čo robiť, aby nezmeškala do práce.

Bola v sprche, horúce kvapky jej bubnovali na hlavou a vyhánali odtiaľ všetky ostatné myšlienky, keď sa v hukote vody znovu ozval ten tichý hlas.

Ale čo ak je to pravda? List bol predsa adresovaný tebe, nie? Majú tvoje meno a adresu.

Nuž, pravda to nebola a tým to haslo. Jediní starí rodičia, ktorých kedy mala, zomreli pred rokmi, ešte skôr než prišla na svet. A jej stará mama sa nevolala Hester, volala sa... Marion?

Marion mohlo byť aj druhé krstné meno. Ľudia to robia, nie? V bežnom živote používajú jedno meno a v dokladoch majú iné. Čo ak...

Čuš, povedala si Hal v duchu. Čuš už konečne. Vieš, že to nie je pravda. Len vymýšľaš, lebo chceš, aby bola.

Hlas v hlave však nedal pokoj a Hal napokon, najmä preto, aby presvedčila samu seba, vypla sprchu, zahalila sa do uteráka a vrátila sa do spálne. Pod posteľou bola ťažká drevená debnička. Vytiahla ju, sykla, keď kolieska zaškrípali na drevenej dlážke, a dúfala, že dolní susedia nevypávajú, lebo to by ich zobudila.

Vnútri bola hŕba dôležitých papierov – potvrdenia o poistení, nájomná zmluva na byt, faktúry, pas... Hal sa prehrabávala v jednotlivých vrstvách a pripadala si ako archeológ svojich vlastných dejín. Našla potvrdenie o poplatku za televíziu, potom faktúru za prasknuté potrubie v podkroví a prekopala sa až k vrstve, ktorá jej spôsobovala čistú bolesť – úmrtný list jej mamy, kópia jej závetu, policajná správa, už nikdy nepoužitý vyblednutý vodičský preukaz. Pod tým všetkým ležal závoj, poskladaný do úhladného štvorca – jemný čierny tyl, na leme slzičky z čierneho jantáru.

Hal navrela v hrdle hrča, keď závoj odložila nabok a ponáhľala sa popri trpkých spomienkach k starším veciam – papierom, ktoré sa jej mama rozhodla ponechať a ktoré boli uložené poriadnejšie než všetko, čo tam náhodne nastrkala Hal. Bola tam obálka s jej vysvedčeniami, program školskej hry, v ktorej účinkovala, fotografia, na ktorej sa hanblivo usmievala s niekdajším priateľom.

A potom tam bol plastový obal, na ktorom úhľadným rukopisom jej mamy stálo: „Dôležité – rodné listy.“ Vnútri sa nachádzali dva červeno-krémové ručne vypísané rodné listy s extravagantne ozdobným emblémom kráľovskej koruny. *Overená kópia zápisu*, stálo na vrchnej časti strany. Prvý rodný list patril Hal: *Harriet Margarida Westawayová, narodená 15. mája 1995, matka: Margarida Westawayová, zamestnanie: študentka.*

V kolónke „otec“ nebolo meno, tiahla sa tam pevná čiara, akoby preto, aby do nej nikto nemohol dopĺňať vlastné teórie.

Pod týmto rodným listom ležal ďalší, starší a pokrčenejší – *Margarida Westawayová*. Jej mama. Hal prešla očami na rodičovskú kolónku – *otec: William Howard Rainer Westaway, zamestnanie: účtovník* a pod tým *matka: Marion Elizabeth Westawayová, rodená Brownová*. Pri starej mame nebolo uvedené zamestnanie.

Takže tak.

Ani si neuvedomila, ako v sebe napriek všetkému živila nádej, až kým na ňu nedolahla pravda, až kým nesmelé predstavy o vyplatení dlhov a finančnom zabezpečení nesplasli ako prepichnutý balón.

Rozsiahla pozostalosť... šepkal zvodne hlas v jej uchu. Osoby uvedené v závete... rodinní príslušníci...

Ešte je tu tvoj otec, zašepkal opäť hlas, keď sa obliekala. Máš predsa ďalšiu starú mamu. Hal zatrpknuto pokrútila hlavou. Ak človeka môže zradiť podvedomie, to jej práve predviedlo velezradu.

Celé roky fantazírovala o svojom otcovi, vymýšľala čoraz prepracovanejšie príbehy pre spolužiačky, aby zakryla nevedomosť aj hnev na mamu za to, že jej povedala tak málo. Bol pilot, ktorý havaroval nad morom. Bol tajný agent, ktorému nadriadení prikázali vrátiť sa do skutočného života. Bol celebritou, ale jeho meno nemohli prezradiť, lebo by ich prenasledoval bulvár a otcovi by zničili život.

Keď sa napokon tieto reči dostali do uší učiteľov, niekto to oznámil Halinej mame a tá si ju zavolala a jemne jej povedala pravdu.

Jej otcom bol v podstate anonymný muž, s ktorým sa jej mama zoznámila v nočnom klube v Brightone a v tú noc sa s ním prvý a posledný raz vyspala. Mal španielsky prízvuk a to bolo všetko, čo o ňom vedela.

„To si sa ho ani neopýtala, ako sa volá?“ vyhrkla Hal neveriaco a jej mama si zahryzla do pery a pokrútila hlavou. Horeli jej líca, Hal ju nikdy predtým nevidela v takých rozpakoch.

Povedala, že ju to veľmi mrzí. Nechcela, aby sa o tom Hal takto dozvedela, ale musí prestať šíriť tie ... jej mama zmlkla, bola príliš láskavá, aby vyslovila slovo, ktoré mala na mysli, ale Hal už ako sedemročná vedela dobre čítať ľudí a bola natoľko bystrá, aby pochopila, čo jej mama zamlčala.

Tie lži. Pravda bola taká, že jej otec nebol ničím zvláštny. Netušila, kto to je, kde žije, a zrejme to nikdy nezistí. Pravdepodobne sa vrátil do Španielska alebo do Mexika, či odkiaľ sa tu vlastne objavil. Jedno však vedela – takmer určite sa nevolal Westaway.

Nech už k omylu došlo kdekoľvek, tu to nebolo. Ale bol to omyl. Niekto niečo zle pochopil. Možno v inom meste žije nejaká iná Harriet Westawayová, ktorá má plné právo zdediť peniaze. Alebo sa nakrúca nejaký televízny program o hľadaní dedičov, kde niekto zomrie

bez právoplatných dedičov a peniaze prepadnú, ak vykonávatelia závetu nevypátrajú príbuzného, hoci aj vzdialeného.

Tak či onak, tie peniaze jej nepatria a nemôže si ich zobrať. Hlas v jej hlave na to nemal odpoveď.

Hal chvatne strčila papiere naspäť pod posteľ a obliekla sa. Nemohla nájsť kefu na vlasy, ale učesala sa prstami a skontrolovala sa v zrkadle pri dverách. Tvár mala ešte bledšiu a prepadnutejšiu ako inokedy, s mokrými zježenými vlasmi vyzerala ako komparzistka, sirota z *Olivera Twista*. Pomohol by jej mejkap, ale to nebol Halin štýl.

No keď si obliekla bundu, od včerajšieho večera ešte vlhkú, hlas vyslovil poslednú poznámku. *Mohla by si si tie peniaze zobrať. Veľa ľudí by také niečo nedokázalo, ale ak by sa to niekomu mohlo podariť, tak práve tebe.*

Čuš, odsekla Hal v duchu a zaškrípala zubami. Čuš už konečne. Ale nepovedala to, lebo hlasu neverila.

Povedala to, lebo hovoril pravdu.

1. december 1994

Dnes je prvý deň adventu a vzduch by mal byť plný nových začiatkov a očakávania veľkej udalosti, ale namiesto toho som sa zobudila plná bezmennej hrôzy.

Vyššie týždňa som si nevykladala karty. Necítila som potrebu, ale dnes, keď som sedela za stolom pri okne s dekou prehodenou cez plecia, zasvrbeli ma prsty a povedala som si, že by ma možno upokojilo, keby som ich len zamiešala. Ale keď som miešala a vykladala karty, nemala som dobrý pocit, a napokon som si uvedomila, čo musím urobiť.

V mojej izbe neboli sviečky, tak som jednu vytiahla z veľkého mo-sadzného svietnika na kozubovej rímse v jedálni a škatuľku zápaliek som zobrala z kozuba. Zápalky som si strčila do vrečka, ale sviečka sa tam nezmestila, tak som si ju vopchala do rukáva svetra pre prípad, že niekoho stretnem na schodoch a spýta sa ma, čo robím.

Hore vo svojej izbe som všetko poukladala na stôl – karty, sviečku, zápalky aj prázdnu šálku. Do šálky som nakvapkala trochu vosku zo sviečky a sviečku som tam postavila, aby pevne držala. Potom som trikrát prešla tarotovými kartami cez jej plameň.

Keď som skončila, sfúkla som plameň a zostala som sedieť. S pohla-dom upretým na zasnežený trávnik za oknom som poťažkala karty. Zdali sa mi... iné. Ľahšie. Ako keby v nich zhoreli všetky pochybnosti a zlé pocity. Vedela som, čo treba robiť.

Rozložila som na stôl rubom hore veľkú arkánu, vytiahla som z nej tri karty a položila som ich pred seba. Minulosť. Súčasnosť. Budúcnosť. V hlave sa mi rojili otázky, ale musela som si vyčistiť hlavu – sústrediť sa na jednu vec. Nie na otázku, ale na odpoveď, ktorá sa mi rozvíjala v tele.

Potom som karty obrátila.

Prvá karta symbolizovala minulosť a boli to milenci. Na tvári sa mi zjavil úsmev. V tarote je často chybou prikloniť sa k prvoplánovému výkladu, tu mi však pripadal ako správna voľba. V mojej sade boli muž a žena nahí a v objatí, obklopení kvetmi. On jej kládol ruku na prsník a obaja sa kúpali vo svetle, ktoré prichádzalo zhora. Túto kartu mám rada – jej stvárnenie aj jej význam –, ale slová, ktoré sa s ňou spájajú, nie sú vždy pozitívne: žiadostivosť, pokušenie, zraniteľnosť. Po očistení ohňom som však videla len najjednoduchší zmysel – zamilovaného muža a ženu.

Ďalšia karta, ktorú som obrátila, bol blázon – ale dolu hlavou. To som neočakávala. Nové začiatky, nový život, zmena – to všetko áno. Ale čo znamená, keď je naopak? Naivitu. Bláznovstvo. Unáhlenosť. Z tváre sa mi stratil úsmev, odtisla som kartu a ponáhľala som sa k tretej a najdôležitejšej – budúcnosť.

Opäť to bola obrátená karta a mne zovrelo žalúdok – prvý raz som oľutovala, že som sa pustila do výkladu, alebo aspoň že som ho urobila teraz, dnes. Svoju sadu som poznala príliš dobre, takže som nepotrebovala obrázok obrátiť, ale aj tak som ho skúmala čerstvými očami, hore nohami som ho videla akoby po prvý raz. Spravodlivosť. Žena na tróne sa tvárila vážne, ako keby si uvedomovala svoje povinnosti a nemožnosť nájsť pravdu vo svete, akým je ten náš. V ľavej ruke držala váhy a v pravej meč, pripravená udeliť trest alebo milosť.

Dlho som ženu na tróne pozorovala a pokúšala som sa porozumieť, čo mi hovorí, ale ani teraz, keď píšem tieto riadky, to ešte neviem. Ľutujem, že sa o tom nemám s kým poradiť, že to nemám s kým prebrať.

Ale už viem, čo si Maud myslí o tarote. „Somariny,“ odbila ma, keď som jej ponúkla, že jej vyložím karty. A keď napokon pristala, sprevádzal to úškrn a cynický pohľad. Videla som jej na tvári, čo si myslí, keď som obrátila karty, ktoré si vybrala, a spýtala som sa jej, na akú odpoveď hľadá otázku.

„Nemala by to kartárka náhodou vedieť?“ odvrkla a končekom prsta obrátila kartu. Pokrútila som hlavou, usilovala som sa skryť podráždenie a povedala som jej, že tarot nie je forma spoločenskej zábavy, nie sú to triky, ktoré v sobotu večer používajú lacní kúzelníci, keď ľuďom hádajú stredné mená alebo nápisy na vreckových hodinkách. Je to niečo väčšie, hlbšie, skutočnejšie.

Po tom výklade som očistila karty – nerozrušilo ma, že sa ich dotkla, ale to, že sa ich dotkla s pohrdaním v duši. Keď však teraz o tom rozmýšlam, niečo si uvedomujem. Maud obrátila kartu s budúcnosťou a ja som jej povedala niečo iné, niečo, čo som si dnes pripomenula, niečo, čo mi poskytuje útechu. Je to toto: karty nepredpovedajú budúcnosť. Len ukazujú, ako sa daná situácia môže vyvinúť, a to na základe emócií, s ktorými k výkladu pristupujeme. V iný deň, v inej nálade a s iným súborom energií by na rovnakú otázku mohla prísť úplne odlišná odpoveď.

Máme slobodnú vôľu. Odpoveď, ktorú nám karty poskytujú, nás môže nasmerovať na našej púti. Len musíme pochopiť, čo hovoria.

4. kapitola

Bolo už takmer poludnie, keď sa Hal náhlila cestou po pobreží a v surovom vetre si pritískala bundu k telu. Vietor, ostrý ako nôž, ju štípal na tvári, na prstoch aj na holých kolenách, kde sa jej prederavili džínsy.

Keď stlačila gombík pri priechode pre chodcov, znovu pocítila to chvenie v žalúdku. Chvenie vzrušenia. Obáv. Nádeje...

Nie. Nádej to nemohla byť. Nemalo zmysel dúfať. Papiere v debničke po mame to jasne ukončili. Neexistovala nijaká možnosť, že by to mohla byť pravda. Keby sa prihlásila o tie peniaze, bol by to... nuž, načo by uhýbala pred skutočnou povahou toho, o čom uvažovala? Bol by to podvod, jasný ako facka. Trestný čin.

Ak by sa to niekomu mohlo podariť, tak práve tebe.

Tá myšlienka jej zákerne prefrnkla zákulisím mysle, práve keď prechádzala cez cestu, a Hal potriasla hlavou, ako sa ju pokúšala ignorovať. No bolo to ťažké. Lebo ak by sa niekto odvážil prísť do cudzieho domu a vyhlásiť ženu, ktorú nikdy nestretol, za svoju starú mamu, tak to bola Hal.

Hal vedela čítať ľudí, v tomto odbore patrila k najlepším. Na Západnom móle v Brightoně mala vlastný maličký stánok, v ktorom čítala z dlane, vykladala tarotové karty a veštila. Najlepšia bola rozhodne v tarote a ľudia sa k nej kvôli tomu hrnuli až z Londýna

a Hastingsu, mnohí aj opakovane, a potom doma rozprávali priateľom o tajomstvách, ktoré Hal uhádla, o informáciách, ktoré nemala odkiaľ vedieť, ale vedela ich, o predpovediach, ktorými ich vybavila na cestu.

Nechcela ich považovať za hlupákov, ale nič iné neboli. Nešlo ani tak o turistov či dievčatá na rozlúčke so slobodou, ktoré prichádzali rozchichotané a vypytovali sa jej akurát tak na to, akého veľkého vtáka má ženích a či sa počas svadobnej noci na niečo zmôže. Vyskali a ochkali, keď Hal vytasila svoje stokrát ohraté frázy: blázon znamená nový začiatok, cisárovna symbolizuje ženskosť a plodnosť, diabol sexualitu, milenci vášeň a oddanosť. Občas si karty, ktoré potrebovala pre úspešný výklad, vkladala do dlane a potajomky ich vnútila pýtajúcej sa, aby sa vyhla odpudivým kartám, tým menej významným alebo tromfom ako smrť či veľkňaz. No napokon bolo úplne jedno, aké karty si obrátili – Hal prispôsobila ich výklad tomu, čo ženy chceli počuť, zamračila sa a pokrútila hlavou len máličko, aby užasnuto zhíkli, a nevestu zakaždým potľapkala po ruke, keď vynášala záverečný verdikt (v ktorom vždy figurovala láska a šťastie, aj keď sa občas zamračí – a to aj pri najmenej sľubnom páre).

Týchto zákazníkov podvádzala bez výčitiek svedomia. Trápili ju skôr tí ostatní. Pravidelní návštevníci. Tí, ktorí jej verili, naškrabali pätnásť, dvadsať libier a chodili za ňou znovu a znovu, pýtali odpovede, ktoré im Hal nemohla poskytnúť, niežeby nevidela, čo chcú, ale nemala to srdce oklamať ich.

To boli najľahšie obeť. Ľudia, ktorí sa u nej objednávali a nechali skutočné meno a telefónne číslo, takže si ich našla cez Google alebo na Facebooku. Ešte aj zákazníci, ktorí ju navštívili z náhleho popudu, keď zazreli jej stánok, priveľa prezrádzali: Hal si vedela tipnúť ich vek, spoločenské postavenie, všimla si elegantné, ale okopané topánky, ktoré naznačovali obdobie finančných suchôt, či nedávno

kúpenú značkovú kabelku, ktorá vypovedala o opaku. Aj v šere vo svojom stánku rozoznala biely pásik po čerstvo odloženej obrúčke alebo trasúce sa ruky alkoholika, ktorému chýba ranný pohárik.

Občas Hal ani sama nevedela, odkiaľ niečo vie – a vtedy to bolo skoro také, ako keby jej karty naozaj niečo našepkali.

„Vidím, že ste sa sklamali,“ povedala napríklad. „Išlo o... dieťa?“ A zákazníčke sa oči zaliali slzami, prikývla, a kým sa stihla spamätať, vyliala si srdce – potrat, mŕtvy novorodenec, neplodnosť. A Hal si až po tom všetkom pomyslela: márnosť, odkiaľ som to mohla vedieť? A vtom si spomenula, ako sa táto zákazníčka zadívala von cez okno čakárne, ako ju tam našla túžobne pozerat' na ženu s bábätkom v šatke a s väčším dieťaťom zafúľaným od cukrovej vaty, a hneď jej bolo všetko jasné.

V takom prípade mala výčitky svedomia a občas dokonca vrátila peniaze s vysvetlením, že podľa kariet by prijatie platby prinieslo smolu, hoci zákazníčky tým viac naliehali a bolo dosť isté, že sa za ňou vrátia s bankovkami v ruke.

Väčšinou jej však takáto práca vyhovovala. Mala rada pripité hlučné baby na rozlúčkach so slobodou. Dokonca mala rada aj mladých mužov, vchádzali dnu so skepsou, hulákali a ironicky navrhovali, aby dobre ohmatala ich krištáľové gule. A mala pocit, že niektorým zo svojich zraniteľnejších klientov v podstate dosť pomohla – nebola taká primitívna, aby im hovorila len to, čo chceli počuť. Povedala im aj to, čo potrebovali vedieť. Že pravdu nenájdu na dne fľaše s alkoholom. Že drogy nie sú riešenie. Že je normálne opustiť muža, ktorý spôsobil modriny, čo vykúkajú spod výstrihu blúzky.

Brala menej ako terapeuti a správala sa etickejšie ako mnohí psychotronici, ktorí hádzali vizitky ľuďom do schránok a vyhlasovali, že kryštálmi liečia neliečiteľné choroby, prípadne ponúkali kontakt so zosnulými milencami a deťmi – samozrejme, vôbec nie zadarmo...

Hal nikdy nič nesľubovala. Krútila hlavou, keď sa jej zákazníčka opýtala, či sa vie skontaktovať s Davidom, Fabienom alebo maličkou Corou. Špiritistické seansy nerobila, nemienila profitovať z príliš očividného žiaľu.

„Karty nepredpovedajú budúcnosť,“ opakovala znovu a znovu, aby sa poistila, keď sa raz nutne situácia vyvinie inak, ale zároveň hovorila, čo ľudia potrebovali zistiť: že nijaké nemenné odpovede neexistujú. „Karty vám iba ukážu, ako by to s vami dopadlo, keby sa na veci diali na základe tých energií, ktoré ste si dnes so sebou priniesli ku mne. Navedú vás, ako máte konať, fungujú ako poradca, nie ako väzenská cela.“

No hoci sa ľuďom usilovala vysvetliť opak, obľubovali tarot práve preto, že im dával ilúziu kontroly, predstavu o silách, ktoré vedú ich život, ochranný nárazník pred nezmyselnou náhodnosťou osudu. Zároveň mali radi Hal, pretože bola jednoducho dobrá. Vedela z obrázkov, ktoré pred ňou obrátili jej zákazníci, upriať príbeh, vedela si vypočuť ich výlevy, ich otázky, ich nádeje, a predovšetkým dobre čítala ľudí.

Sama bola vždy ostýchavá, pred cudzími málovravná, medzi bujarými spolužiakmi na strednej sa cítila ako ryba na suchu, no vtedy si ešte neuvedomovala, ako sa počas tých rokov, ktoré strávila odmeraným postávaním v úzadí a pozorovaním druhých, vycvičila v umeňaní objektívneho odstupu a vypracovala si zručnosti, na ktorých si neskôr založila podnikanie. Videla, aké verzie samých seba ľudia predkladajú druhým, všimla si signály, ktoré sa u nich prejavovali, keď boli nervózni, plní očakávania alebo sa pokúšali vyhnúť pravde. Objavila, že najdôležitejšie pravdy sa často skrývajú v tom, čo ľudia nepovedia, a naučila sa čítať tajomstvá, ktoré schovávali priamo na očiach: v správaní, v oblečení, vo výrazoch, čo sa im mihli na tvári, keď sa nazdávali, že ich nikto nevidí.

Hal na rozdiel od väčšiny svojich zákazníkov neverila, že by karty v jej vrecku mali mystickú moc. Verila len vo vlastnú schopnosť odhaliť, čo ľudia nepriznajú ani pred sebou.

No keď sa teraz náhlila popri viktoriánsky prepychovom Palácovom móle a vietor prinášal takú silnú vôňu pražených rýb s hranolčekmi, až jej škvrkalo v prázdnom žalúdku, Hal sa pristihla pri kacírskych myšlienkach. Keby tomu verila... keby tomu náhodou verila... čo by asi tak karty povedali o Trepassen House... o žene, ktorá nebola jej starou matkou... a o volbe, ktorú má teraz pred sebou? Odpovedať si nevedela.

5. kapitola

„Dobré ráno, cukríček!“

„Dobré, Reg,“ odvetila Hal. Po pulte Regovho stánku posunula päťdesiatpencovku. „Prosím si čaj.“

„Ako inak, čajíček! Dnes je taká zima, že človek sa nevie odlepiť od zeme, všakže? Takže tak, nech sa páči, jednu Rosie...“ mrmlal si, keď vkladal čajové vrečko do popraskaného bieleho hrnčeka. „Jeden čajíček... pre moju... obľúbenú... čajočku.“

Pre dievčatko.

Reg nebol z Brightonu, pochádzal z Londýna, a jeho prejav bol prešpikovaný slangom a nárečovými výrazmi od výmyslu sveta, takými pestrými, až sa jej to zdalo trochu afektované. Reg bol síce pravý cockney, aspoň podľa toho, čo o sebe tvrdil – že sa narodil v oblasti, kam bolo počuť zvony kostola St. Mary le-Bow a vyrástol na uliciach East Endu. Niekedy však pôsobil skôr ako dobrý herec a Hal mala podozrenie, že spôsoby, prízvuk aj slang prispôsobuje očakávaniam turistov. Cockney ako vyšitý, s cukrovými koláčikmi a hrnčekmi čaju Rosie Lee.

Teraz pozeral na zásobník s horúcou vodou a mračil sa.

„Šlak aby to trafil, zase nefunguje. Myslím, že sa pokazil kontakt. Máš desať minút, Hal?“

„Ani nie...“ Hal pozrela na hodinky. „O dvanástej by som mala otvoriť.“

„Ach, moja, tým si nelám hlavičku. Na tvojej strane niet ani nohy, keby tadiaľ niekto šiel, videl by som ho. Ani starý Vápenec tu ešte nie je, netráp sa. Poď dnu a posaď sa.“

Otvoril dvere na stánku a zakýval na Hal, nech vojde. Zaváhala, no potom prekročila prah.

Vápenec bola prezývka pána Whita, ktorý riadil prevádzky na móle. Hal bola živnostníčka a pracovný čas si do istej miery určovala sama, no pán White vyhlasoval, že stánky by už dopoludnia mali byť otvorené. Nič nie je depresívnejšie, hovorieval, ako pohľad na pozatvárané mólo. Západné mólo sa už aj tak muselo o svoj podiel na zisku pobiť s konkurenciou, Palácovým mólom, a prilákať ľudí po promenáde k sebe. Keď tržby klesli, ako to v zimných mesiacoch bývalo pravidlom, pán White mával vo zvyku prehodnotiť nájom menej zarábajúcich stánkov. A ak si teraz Hal niečo nemohla dovoliť, tak určite prísť o svoj stánok.

V Regovom stánku bolo teplo a voňala tam slanina, ktorú griloval vzadu. V zimných mesiacoch predával hlavne slaninové sendviče a čaj, v lete zase točenú zmrzlinu a kolu v plechovkách.

„Bude to, akoby bičom plesol,“ vyhlásil Reg. „A akože sa mi mávaš, kolegyňa?“

„Nie zle,“ odvetila Hal, hoci to vlastne nebola pravda. Z tých dvoch listov písaných strojom, čo jej ležali doma na stole, mala v bruchu nepríjemné pocity, a už teraz sa bála, že keď dnes ráno otvorí stánok, počká si tam na ňu ďalšia obálka. Ach, kiežby. Kiežby bol ten list od pána Treswicka naozaj pre ňu!

Horúca voda už bola pripravená a Hal pozorovala Regu, ako šikovne podkladá hrniec pod kohútik a zároveň druhou rukou obracia slaninu na grile. Keď bol k nej obrátený chrbtom, rozprávalo

sa jej ľahšie, ako keby mu videla do tváre. To by neunikla pred jeho ustaraným pohľadom.

„No, vlastne ...“ začala a potom preglgla a prinútila sa pokračovať. Lenže slová, keď vyšli na svetlo sveta, neboli tie, ktoré chcela povedať. „Vlastne asi dosť dobre. Včera večer som dostala list a v ňom stálo, že možno zdedím slušnú sumičku.“

„Prosím?“ Reg sa obrátil s hrnčekom v ruke, z tváre mu kričal netajený úžas. „Čo hovoríš?“

„Včera večer mi prišiel list. Od jedného advokáta. Možno zdedím veľa peňazí.“

„Robíš si zo mňa srandu?“ Regovi vyletelo obočie skoro až na holé temeno. Hal pokrútila hlavou, a keď Reg pochopil, že to myslí vážne, pokrútil hlavou tiež a podal jej čaj.

„Dávaj si dobrý pozor, srdce moje. Dnes je svet plný podfukárov. Moja horšia polovička sa minule dala nachytať, jeden čavo jej nahovoril, že vyhrala venezuelskú lotériu, či čo to bol za nezmysel. Nedávaj nikomu žiadne peniaze. No, niežeby som ťa to musel učiť.“ Reg na ňu žmurkol. „Nespadla si z višne.“

„Nemyslím, že je to podvod, skôr omyl,“ odvetila Hal.

„Myslíš, že je to nejaký z tých fiškusov, ktorí hľadajú stratených dedičov, keď niekto zomrie, a oni musia vystopovať jeho, oné, pozostalcov?“ Znovu sa zamračil, ale už nie ustarostene. Vyzeralo to, akoby riešil hádanku.

„Možno,“ pokrčila plecami Hal a opatrne si odpila z horúceho čaju. Pálil ju na jazyku a bol horký, ale dobrý. Chladná lepkavá myšlienka na listy na stole ustupovala a ona pocítila, ako sa v nej prebudil záblesk starej spomienky – pocit, aké to bolo, prebudiť sa každé ráno bez obáv o úcty, nemyslieť na to, odkiaľ vezme peniaze na ďalšie nájomné, a nemusieť sa báť každého zaklopania na dvere. Bože, čo by dala za to, keby mohla znovu žiť v takej istote ...

Niečo sa v nej zatvrdilo. Objavila sa nová železná rozhodnosť.

„No nič,“ povedal Reg, „ak si niekto zaslúži, aby si naňho sadlo šťastie, tak si to ty, moja milá. Keď núkajú, ber, keď ťa bijú, utekaj. Ja vravím, ber tie prachy, kým môžeš, a utekaj.“

6. kapitola

„Dovidenia!“ zavolala Hal, keď sa tri podnapité dievčatá vypoťacali z dverí a so smiechom a výskaním sa hrnuli po móle k barom a klubom. „Nech vám je šťastie naklonené!“ doložila tak ako zakaždým, ale už ju nepočuli. Pozrela na hodinky, uvedomila si, že je už deväť a na móle čoskoro nebude nič otvorené.

Zmáhala ju únava – presnejšie, vyčerpanosť. Keď bola dnes večer hluchá chvíľka, na móle nijakí zákazníci a čas sa vliekol, uvažovala, že to vzdá, vypne neónový nápis na stánku a vráti sa domov, ale teraz sa tešila, že zostala. Po celom dni takmer bez zákazníkov sa o siedmej večer spustila menšia špička – prišli dve kolegyne s prosbou o radu, čo majú robiť s arogantným šéfom, a potom o ôsmej tri mladé baby, ktoré mali vypité a chceli sa len dobre zabaviť. Veľa toho nezarobila, ale s trochou šťastia sa jej azda podarí zaplatiť nájomné za stánok na tento týždeň, a to bolo viac, než mohla mimo hlavnej sezóny väčšinou očakávať.

S povzdychom vypla malý konvektor pri nohách, ktorý stánok vykuroval, a postavila sa. O chvíľočku vypne malý neónový nápis na stánku.

Madam Margarida, stálo tam ozdobnými písmenami, a hoci na Hal to meno celkom nesesedelo, lebo vyvolávalo predstavu nejakej burlesknej umelkyne typu Gypsy Rose Lee, nemala to srdce zmeniť ho.

Odborníčka na TAROT, psychotronické analýzy a čítanie z dlane, dodávali menšie písmená pod hlavným nápisom, hoci Hal nemala čítanie z dlaní až tak rada. Možno ju odpudzoval fyzický kontakt, teplo a vlhko cudzích spotených dlaní v jej ruke. Alebo jej možno chýbali rekvizity, lebo hoci bola voči moci tarotu skeptická, karty si obľúbila ako pekné predmety: jemné, s umelecky stvárnenými obrázkami.

Keď však teraz stisla v stánku vypínač a svetlo vonku zhaslo, na oblok ktosi zaklopal. Stislo jej hrdlo, nakrátko zmeravela, prestala aj dýchať.

„Čakám tu celú večnosť,“ ozval sa panovačný ženský hlas. „Nechcete zákazníčku?“

Hal vzdychla, ale napätie ju hneď opustilo a otvorila dvere.

„Prepáčte,“ prehovorila pokojným profesionálnym tónom, ktorý sa stával súčasťou jej vystupovania, len čo vzala do ruky karty. Bol kdesi na polceste medzi vážnym a slávnostným, o trochu hlbší ako jej vlastný hlas, hoci teraz jej plynul z úst ťažšie ako inokedy, lebo srdce jej stále zrýchlene búchalo po návale strachu. „Mali ste zaklopať skôr.“

„Ozajstná kartárka by vedela, že som vonku,“ odvrkla žena víťazoslávne a Hal znovu potlačila vzdych. Tento typ tu akurát potrebuje.

Nikdy jej nešlo do hlavy, prečo jej stánok tak priťahuje skeptikov. Veď sem nikoho nenútila chodiť. Nevyslovovala žiadne záruky, nepredstierala, že niečo lieči a neradila ľuďom, aby robili nebezpečné veci – dokonca nikdy netvrdila, že jej seansy sú niečo iné ako zábava. Nemohli by teda láskavo odhaľovať iných podvodníkov? A predsa sem stále prichádzali, ruky založené na prsiach, pery nesúhlasne stisnuté, odmietali každú ilúziu, s pochmúrnym posmechom vítali každú chybu, a pritom po celý čas zúfalo túžili veriť.

No nemohla si dovoliť poslať zákazníčku preč.

„Prosím, ráčte vstúpiť. Posadte sa. Vonku je chladno,“ vyzvala ju Hal. Žena si prisunula stoličku, ale nič nepovedala. Iba sedela, zababušená do kabáta so vzorom rybej kosti, stískala popraskané pery a pozorovala ju prižmúrenými očami.

Hal sa posadila za stôl, pritiahla si k sebe balíček tarotových kariet a začala s nacvičeným úvodom, ktorý používala vždy, keď k nej prišiel niekto po prvý raz a bez predošlého ohlásenia: tipla si pár všeobecných vecí, aby zákazníčku ohromila, pridala trochu profesionálneho slangu a primiešala populárnu verziu dejín tarotu, tá bola určená ľuďom, ktorí o kartách skoro nič nevedeli a potrebovali nejaký kontext, aby pochopili, čo sa chystala urobiť.

Už po niekoľkých vetách ju však žena prerušila.

„Nevyzeráte veľmi na psychotroničku.“

Premerala si Hal od hlavy po päty, obzrela si roztrhané džínsy, hrubú náušnicu v tvare trňa, ktorá jej vyčnievala z pravého ucha, tetovanie vykúkajúce spod trička.

„Myslela som si, že budete mať dlhú sukňu a závoj ozdobený mincami. Vraj Madam Margarida, nedajte sa vysmiať! Vyzeráte skôr ako dvanásťročný chlapec.“

Hal sa iba usmiala a zavrtila hlavou, no ženine slová ju vyhodili z konceptu, a keď sa znovu pustila do naučeného prejavu, pristihla sa, že myslí na závoj schovaný doma v zásuvke pod posteľou, závoj z jemného čierneho tylu, s lemovaním zdobeným slzičkami z čierneho jantáru. Jazyk sa jej potkýnal o ošúchané frázy a bola rada, keď svoj marketingový úvod dokončila.

Na záver si vydýchla a tak ako vždy dodala: „Prosím, povedzte mi, čo vás sem priviedlo?“

„Nemali by ste to vedieť?“ odvrkla zákazníčka.

„Vycítila som z vás množstvo otázok,“ odvetila Hal a dala si záležať, aby to nevyznelo netrpezlivo. „Ale času je málo.“

Čiže by som už rada išla domov, doložila v duchu, ale nie nahlas. Nastalo ticho. Vietor zavýjal v podperách móla a Hal v diaľke počula rachot vln, čo sa rozbíjali o pobrežie.

„Mám pred sebou dilemu,“ povedala napokon žena, ale neochotne, akoby z nej tie slová niekto vypáčil. Pohniezdila sa na stoličke, až sa pri tom pohybe zachvel plamienok sviečky.

„Áno,“ opatrne prisvedčila Hal, „cítim, že máte pred sebou dve cesty, ale obidve sú kľukaté a ďaleko na ne nedovidíte. Chcete sa dozvedieť, ktorou máte ísť.“

V podstate len inými slovami zhrnula ženin úvod, bolo to úbohé, ale nemala s čím pracovať. Žena napriek tomu mrzuto prikývla.

„Pomiešam karty,“ pokračovala Hal. Otvorila lakovanú kazetu, v ktorej mala pracovné karty, a narýchlo ich pomiešala, potom ich rozložila na stole do širokého oblúka. „Teraz sa sústreďte na otázku, ktorá vás sem priviedla, a ukážte na jednu kartu. Nedotknite sa jej, len ukážte prstom na tú kartu, ktorá vás osloví.“

Žena mala zaťatú čelusť a Hal z nej vycítila neúmerne veľký zmätok. Nech ju sem priviedlo čokoľvek, určite to nebola bežná dilema. Prišla proti vlastnej vôli, napriek nedôvere sa obrátila o pomoc tam, odkiaľ ju nečakala.

Keď sa naklonila dopredu, spod pozapínaného svetrička vykukol jagavý krížik a ona trhaným pohybom ukázala na kartu, takmer ako keby tušila pascu.

„Táto?“ spýtala sa Hal, vysunula kartu spomedzi ostatných a žena prikývla.

Hal ju položila lícom nadol doprostred stola a diskrétno pozrela na hodiny, ktoré viseli za zákazníčkiným chrbtom. Zvyčajne robila výklad pomocou keltského kríža, ale nemala v úmysle venovať tejto žene polhodinu, keď bola unavená a uzímená a v žalúdku jej vyhrávali muzikanti. Trojkartový výklad bude maximum.

„Táto karta,“ Hal sa karty, ktorú žena vybrala, dotkla prstom, „predstavuje súčasnú situáciu, problém, s ktorým potrebujete poradiť. Teraz si vyberte druhú.“

Žena ukázala na ďalšiu kartu a Hal ju položila k tej prvej, takisto lícom nadol.

„Táto karta predstavuje prekážku, ktorú máte pred sebou. Teraz si vyberte poslednú kartu.“

Žena zaváhala, potom ukázala na úplne prvú kartu z balíčka, celkom vľavo, na začiatku radu. Ľudia si ju vybrali zriedka, väčšinou sa zamerali viac do stredu pomerne rovnomerne rozmiestnenej série, volili si karty bližšie k sebe. Veľmi málo z nich, tí najcitlivejší na sugesciu, poslúchli implicitný príkaz v slove *poslednú* a ukázali na kartu z pravej polovice, pôvodne ležiacu na dne balíčka.

Voľba prvej karty bola nezvyčajná a Hal prekvapila. Mala som to vedieť, prebehlo jej hlavou. Toto je zvrátená, nutkavo oponujúca osoba, ktorá urobí vždy opak toho, čo podľa nej iní očakávajú.

„Táto posledná karta predstavuje radu, ktorú vám karty dávajú,“ povedala.

Obrátila prvú kartu a z druhej strany stola začula priškrtený zvuk, žena si pritisla ruku k tvári, zakryla si ústa a stlmila vyslovené meno. Hal zdvihla pohľad, uvidela, že žena má vytreštené, utrápené oči plné slz, a odrazu jej bolo všetko jasné. Vedela, prečo sem žena prišla a čo obrázok na karte pre ňu znamená.

Mladý muž, ktorý sa s batôžkom vyberal na cestu v slnečných lúčoch, bol pekný, usmieval sa, obracal tvár k slnku a iba okraj útesu pri jeho nohách naznačoval hlbší a temnejší význam karty – nerozvážnosť, naivita, hazard.

„Táto karta sa nazýva blázon,“ jemným hlasom prehovorila Hal, a keď žena ticho prerývane vzlykla a prikývla, takmer nechtiac,

pokračovala: „Ale tarot neponúka jednoduché významy. Blázon síce môže symbolizovať bláznovstvo, ale nie vždy. Občas táto karta znamená nový začiatok, občas znamená konanie bez úvahy o ceste, ktorá pred nami leží, bez rozoberania budúcnosti.“

Žena znovu sucho, pridusene vzlykla, a povedala niečo, čo znelo ako „Jeho budúcnosti!“, ale tón bol taký trpký a neveriaci, že Hal sa neovládla a vystrela k nej ruku.

„Prepáčte, ale ... týka sa otázka vášho syna?“

Vtom sa zákazníčka rozplakala, usedavo a úprimne, a popri vzlykoch prikyvovala. Hal počúvala slová, ktoré sa z nej valili: názvy drog, mená odvykacích liečební v Brightone, výmenníkov použitých ihl, zaznelo niečo o krádežiach peňazí z kabeliek, o vzácnom dedičstve, ktoré skončilo na blšom trhu alebo v záložni, nasledovali priznania bezsenných nocí, naplnených márnym čakaním na telefonát. Príbeh pretkaný mučivými vzlykmi bol úplne prostý: zúfalý boj o záchranu syna, ktorý sa nechce dať zachrániť.

Dilema, áno, o nej žena hovorila, a Hal už vedela, čo je to za dilemu. Oľutovala, že jej otvorila dvere.

So zlou predtuchou obrátila druhú kartu. Bolo to koleso, ale naopak.

„Druhá karta, ktorú ste si vybrali, predstavuje prekážku, ktorej čelíte vy aj váš syn. Toto je koleso šťastia alebo aj koleso života. Symbolizuje osud, obnovu a kolobeh života a ukazuje vám, že ste spolu so svojim synom dospeli k zvratu.“ Žena krátko, neochotne prikývla a ostro pozrela Hal do očí. „Lenže tu ho máme obrátené – tak sa tomu hovorí, keď je karta dolu hlavou. Obrátené koleso predstavuje smolu. Toto je prekážka, ktorá vám vstúpila do života. Pôsobia v ňom negatívne sily, ktoré nemáte pod kontrolou, ale nie všetky sú vonkajšie – vznikajú ako výsledok rozhodnutí, ktoré ste urobili

v minulosti, rozhodnutí, ktoré ste urobili nielen vy, ale, samozrejme, aj váš syn.“

„Jeho rozhodnutia,“ trpkó vzdychla žena. „To on rozhodoval, ja nie. Bol to dobrý chlapec, kým sa nedal dohromady s tými chalanmi zo školy a nezačal predávať drogy. Čo som mala robiť? Nečinne stáť a prizerať sa, ako ho pohltí skazenosť?“

Oči mala ako čierne diery v lebke, a kým čakala, čo jej Hal odpovie, obhrýzala si popraskané pery, poťahovala zubami za kúsky kože, až z jednej praskliny vymokla kvapka krvi. Hal pokrútila hlavou. Odrazu zatúžila, aby sa to čím skôr skončilo.

„Posledná karta predstavuje to, čo môžete urobiť, ale,“ narýchlo dodala, keď si všimla zúfalú nádej v ženiných očiach, „musíte vedieť, že toto nie je jasný recept. Karty nepredpovedajú budúcnosť, neposkytnú vám jednoznačný a neomylný návod. Len vám povedia, aký môže byť v daný deň výsledok vášho problému. Niektoré situácie ani nemajú prosté rozuzlenie, môžeme len obrátiť kormidlo smerom, ktorý najmenej uškodí.“

Obrátila kartu a v šere prerušovanom blikotavým svetlom odhalila svoju slávnostnú tvár veľkňažka. Zvonku zadul vietor a Hal v diaľke začula škrekot čajky.

„Čo to znamená?“ vyhrkla žena, všetka jej skepsa zmizla, prevalcovala ju zúfalá túžba po odpovediach. Očami hltala postavu, ktorá sedela na tróne a vystierala ruky, ako keby žehnala. „Kto je to? Nejaká pohanská bohyňa?“

„Áno, v istom zmysle,“ pomaly povedala Hal. „Niekoťo ju volá Persefona, iní tvrdia, že je to Artemis, bohyňa lovu. A má aj čudnejšie mená. Napríklad vo francúzštine ju nazývajú *la papesse*. Pápežka.“

„Ale čo znamená?“ žena nástojčivo zvýšila hlas. Prstami zovrela Hal zápästie, zaťala jej ich tam bolestivo ako pazúry a Hal sa musela ovládať, aby sa neodtiahla.

„Znamená intuíciu,“ krátko odvetila. Vyslobodila sa zo ženinho zovretia pod zámienkou, že karty rozložené na stole musí zhrnúť zase do jednej hromádky. Na jej vrchol položila veľkňazku. „Symbolizuje neznámo – neznámo v nás aj v budúcnosti. Hovorí nám, že život sa mení, že budúcnosť je vždy neistá, bez ohľadu na to, koľko informácií získame.“

„A čo by som teda mala robiť?“ zvolala žena. „Nemôžem to absolvovať celé znovu a znovu, ale ak ho vyhodím, aká budem matka?“

„Som presvedčená ...“ Hal preglgla a potom zmĺkla. Túto časť výkladu nenávidela. Neznášala, keď za ňou niekto prišiel pýtať odpovede, ktoré mu nemohla dať. Teraz sa dobre zamyslela a začala odznova. „Pozrite, toto je veľmi nezvyčajný sled kariet.“ Obrátila aj zvyšok balíčka a roztiahla karty, ukázala žene pomer veľkých kariet k malým, zdôraznila, že väčšinu balíčka tvoria očíslované hracie karty. „Samozrejme, že majú tiež svoj význam, ale ... sú akoby... premenlivejšie. Viac podliehajú interpretácii. No tieto ostatné,“ dotkla sa kariet, ktoré si žena vybrala, a potom ďalších tromfov, čo vykúkali z balíčka, „tieto symbolické karty sa nazývajú aj veľká arkána, prípadne tromfy. Je štatisticky málo pravdepodobné, že si niekto vyberie výhradne tromfy. Až toľko ich totiž v balíčku nie je. A prečo to hovorím? V tarote takéto karty predstavujú silný vietor osudu, životné zvraty, a keď sa ich vyskytne veľa naraz, môže to znamenať, že na situáciu nemáte v podstate žiadny vplyv, že dopadne tak, ako to chce osud.“

Žena nepovedala ani slovo, len pozerala na Hal a oči mala také plné očakávania, až sa Hal takmer naľakala. Zákazníčkinu tvár vo svetle sviečky pohlcovali tieň, očné jamky boli hlboké, prepadnuté.

„V konečnom dôsledku,“ jemne prehovorila Hal, „sa musíte sama rozhodnúť, čo vám karty hovoria, ale ja mám pocit, že podľa

veľkňažky by ste mali načúvať vlastnej intuícii. Odpoveď už poznáte. Je vo vašom srdci.“

Žena sa od Hal odtiahla a potom pomaličky prikývla. Zahryzla si do zbelených, popraskaných pier.

Vzápätí vstala, hodila na stôl pokrkvané bankovky a obrátila sa na odchod. Dvere stánku sa za ňou zabuchli, dnu prenikol závan vetra a Hal chmatla po peniazoch. Keď bankovky vystrela, len pokrútila hlavou, koľko zarobila.

„Počkajte!“ zavolala. Rozbehla sa k dverám, zaprela sa do nich proti vetru a otvorila ich. Vietor jej ich vydrapil z rúk a tresol ich o stenu stánku, až sa Hal zmraštila, keď krehké viktoriánske sklo zarinčalo, ale nemohla sa zdržiavať, len sa rýchlo obzrela ponad plece, či je to v poriadku. Žena jej už mizla z dohľadu.

Pridala, utekala, šmýkala sa na mokrých doskách.

„Počkajte!“

Vietor zosilnel a v očiach ju zaštipala zmes sladkej a slanej vody. To už bola pri vstupe na mólo, pri neónovom nápise nad vchodom, ktorý blikal a hádzal dlhé tieň.

„Počkajte! Vráťte sa!“ zakričala do sychravej noci, napínala zrak, či v hmle a kvapkách rozozná aspoň tieň postavy. „Dali ste mi priveľa!“

Nahlas dychčala, ale pokúsila sa ovládnuť, načúvala, či nezachytí dupot nôh náhliacich sa tmou. Nepočula však nič okrem hukotu mora a šumu dažďa.

Promenáda bola prázdna a žena zmizla do tmy, akoby sama bola len z dažďových kvapiek.

Hal bola do nitky mokrá a celá sa triasla, keď naveľa vzdala svoje pátranie. Bankovky v hrsti rýchlo vlhli v daždi, čo stekal z plátennej markízy. Šesťdesiat libier, toľko jej tá žena nechala. Absurdne vysoká

suma, viac než štyrikrát tolko, čo Hal bežne účtovala za pätnásťminútový výklad. A za čo? Za pár prostých odhadov a radu, aby počúvala odpoveď, ktorú už aj tak pozná?

Pokrútila hlavou, strčila si bankovky do vrecka a striaslo ju. Zvrtla sa. Musí sa vrátiť do stánku a zatvoriť ho na noc. Keď prechádzala popod krytú bránu, automaticky nahmatala rukou plastového slepeckého psa so štrbinou na hlave – pokladničku na dobročinné príspevky. Potľapkala ho, ako to robievali stovky detí zakaždým, keď popri ňom prešli. Hal ho v detstve hladkala stále, vždy keď prišla za matkou, a občas, ak mali trochu peňazí nazvyš, jej mama dovolila vložiť do štrbiny jednu libru. Tento zvyk sa pokúšala udržať, hoci v poslednom čase boli z libier päťdesiatpencovky a občas len pence.

Dnes večer ju trápili tie dva anonymné listy a pôvodne nemala v úmysle darovať vôbec nič, no teraz, keď prechádzala cez vysoké oblúkové brány, zaváhala a potom sa obrátila.

Pes trpezlivo sedel pod deravou markízou spolu s ďalšími dvoma pokladničkami na príspevky, ale tie neboli u detí také obľúbené. Jedna bola loď v ráme, kam sa dávali peniaze pre Kráľovský národný inštitút záchranných člnov, druhý bol gigantický zmrzlinový kornút s nápisom *Podporte charitu, ktorú vybralo Západné mólo! Tento mesiac prispievame na:* a medzera, kde mal byť oznam o aktuálnej dobrej veci.

Hal sa sklonila a pozrela na mokrý pásik papiera, ktorý tam vložili. Písmená boli zle čitateľné, lebo za plastovú fóliu sa dostala dažďová či morská voda a rozpila atrament, ale Hal ich ako-tak rozoznala. *Projekt Maják – návrat drogovovo závislých do života v Brighton a Hove.* Hal nahmatala vo vrecku hrst mokrých bankoviek, ktoré dostala od zákazníčky, potom si spomenula na kôpku účtov a upomienok doma na stole, a tiež na list, ktorý jej zasunuli pod dvere stánku.

Ruka sa jej triasla, keď počítala bankovky, a jednu po druhej ich zasunula do medzery v zmrzlinovom kornúte. Radšej nemyslela na topánky, ktoré si za ne mohla kúpiť, na faktúry, ktoré mohla vyplatiť, na teplé večere, ktoré za tie peniaze mohla zjesť.

Napokon cez medzeru prepadla aj posledná bankovka, a keď sa Hal vybrala domov, zmrzlinový kornút sa rozsvietil, jeho jasná pastelová žiara sa za ňou načiahla do noci.

7. kapitola

Hal sa pri návrate do stánku triasla. Lutovala, že sa za ženou nerozbehla v bunde. Teraz celá premokla, domov pôjde v studených vlhkých šatách a minie viac peňazí za plyn, keď sa bude chcieť pred spaním zohriať.

Opatrne kráčala, vyhýbala sa zlomeným doskám, cítila pod nohami vodou nasiaknuté drevo, v kalužiach sa odrážalo tých zopár svetiel, ktoré ešte svietili. Nebolo ani desať hodín, ale na móle už takmer všetko pozatvárali – tanečná sála bola zamknutá, Regov stánok s čajom mal zavreté okenice a na stánku s cukrovou vatou boli stiahnuté žalúzie. *Vnútri nie je hotovosť*, hlásal nápis na tabuľke, no keby ho Hal nevidela stokrát predtým, ťažko by rozlúštila slová, keďže svetlá sa mihali vo vetre a na všetko vrhali bláznivé roztrasené tieň. Mólo na zimu nezatvárali – kedysi to robievali, teraz však bolo otvorené celoročne rovnako ako jeho dvojča umiestnené ďalej na pobreží –, ale vo vzduchu bolo jednoznačne cítiť útlm konca sezóny a Hal vzdychla, keď si predstavila dlhé zimné dni. Náhle si však položila otázku, či si vôbec bude môcť dovoliť pokračovať. Ak nie, čo urobí?

Keď sa vrátila k stánku, dvere boli zavreté, hoci si nepamätala, že by ich zatvárala. Položila ruku na kľučku rozožratú od soli a stisla ju, prešmykla sa do tmy a pocítila úľavu, keď vietor ustal a obklopilo ju aspoň chabé teplo z ohrievača.

„Zdravím, moja,“ ozval sa akýsi hlas a na stole sa rozsvietila lampa s červeným tienidlom.

Cítila, že zbledla, a v ušiach jej zadunel pulz ako nárazy vln na breh.

Muž, ktorý stál vo svetle lampy, bol veľmi vysoký, veľmi široký, úplne holohlavý a usmieval sa, ale nie príjemne. Usmieval sa ako niekto, kto rád straší ľudí – a Hal mala strach.

„Č...“ začala, ale nevedela nájsť hlas. „Čo tu robíte?“

„Možno by som si chcel dať vyveštiť,“ odvetil muž prívetivo, ale ruku mal vo vrecku bundy, hladkal tam niečo spôsobom, ktorý sa Hal nepáčil. Mierne šušlal, cez medzierku medzi dvoma prednými zubami mu prenikal vzduch.

„Mám zavreté,“ podarilo sa jej povedať a usilovala sa potlačiť triašku v hlase.

„Ale no tak,“ zatiahol muž vyčítavo. „Hádám si nájdete čas na výklad kariet pre starého kamaráta vašej mamy?“

Hal pocítila, ako v nej niečo ochladlo a znehybnelo.

„Čo viete o mojej mame?“

„Povypytoval som sa tu na vás. Z kamarátskej zvedavosti.“

„Mali by ste odísť,“ hlesla Hal. V stánku mala tlačidlo alarmu, ale bolo na opačnej strane, kde teraz stál muž, a aj tak jeho účinnosť závisela od toho, či je strážnik móla vo svojej kancelárii.

Muž pokrútil hlavou a Hal pocítila, ako v nej rastie panika a dusí ju.

„Povedala som, že máte vypadnúť!“

Muž tľoskol jazykom a pokrútil hlavou, úsmev na chvíľu zmizol, no zostal mu v očiach, akési pobavenie z hrôzy, ktorú v nej videl, a z toho, ako sa ju pokúšala zakryť. Svetlo z lampy sa mu odrážalo od holej hlavy. „Čo by vaša mama povedala svojmu dievčatku, že sa takto správa k jej starému kamarátovi?“

„Nie som dievčatko,“ precedila Hal cez zuby. Objala si trup, aby zastavila triašku v rukách. „A ani náhodou vám neverím, že ste poznali moju mamu. Čo chcete?“

„Myslím, že to viete. Nemôžete povedať, že sme sa nepokúšali dohodnúť podobrotky. Pán Smith vám osobne napísal list. Pre každého svojho klienta by to určite neurobil.“

„Čo chcete?“ zopakovala chladne, ale v skutočnosti to nebola otázka. Vedela to. Tak ako vedela, čo znamenal ten list. Muž znovu pokrútil hlavou.

„No tak, slečna Westawayová. Na čo sa tu hráme? Poznali ste podmienky, keď ste sa na to dali.“

„Zaplatila som vám tri-, štyrikrát viac,“ vyhlásila Hal. Vo vlastnom hlase začula náznak zúfalstva. „Preboha, veď to viete. Musela som vám dať vyše dvetisíc libier. Pritom som si požičala len päťsto.“

„Podmienky sú podmienky. Súhlasili ste s úrokom. Keď sa vám nepáčil, prečo ste sa na to dali?“

„Nemala som na výber!“

Muž sa však znovu len usmial a pokrútil hlavou.

„Ale, ale. Vždy máme na výber, slečna Westawayová. Rozhodli ste sa požičať si peniaze od pána Smitha a on ich chce naspäť. Je to rozumný človek. Váš dlh je momentálne...“ Tváril sa, že pozerá do papiera, ktorý držal v ruke, hoci Hal si bola istá, že je to všetko len na efekt. „3 825 libier. Ale pán Smith sa láskavo rozhodol, že prijme tritisíc v hotovosti ako záverečnú platbu a bude to vybavené.“

„Nemám tritisíc libier!“ zvolala Hal. Cítila, ako zvyšuje hlas, a prehltna, prinútila sa dostať ho z kriku na rozumnejšiu úroveň.

Spomáľ.

V hlave sa jej ozval mamin hlas, jemný a upokojujúci. Hal sa rozpamätala, ako ju mama učila komunikovať s nepríjemnými klientmi. *Daj im najavo, že navrch máš ty, nie oni. Nedovoľ im klásť podmienky*

a vypytovať sa – pamätaj na to, že výklad vedieš ty. Ty kladieš otázky. Ty určuješ tempo.

Keby tak išlo o výklad kariet! Keby tento človek sedel oproti nej za stolom a ležali by medzi nimi karty... tak to však nebolo. Bude musieť pracovať so situáciou, v ktorej sa ocitla.

Zvládne to.

„Pozrite,“ povedala pokojnejšie. Rozochvene sa nadýchla, uvoľnila ruky z obrannej pózy, roztiahla ich, aby ukázala úprimnosť. Dokonca sa prinútila usmiať, hoci mala pocit, že je to posmrtný úškrn. „Pozrite, rovnako ako vy chcem, aby sa to vybavilo – vlastne to chcem ešte viac. Lenže nemám tritisíc libier a nemám ich odkiaľ získať. To odo mňa môžete rovno žiadať modré z neba. Skúsme sa teda zamyslieť, čo by som mohla ponúknuť vášmu šéfovi, aby to preňho bolo prijateľné. Päťdesiat libier týždenne?“

Nezamyslela sa, kde by tie peniaze zobrala. Päťdesiat libier týždenne v tomto ročnom období nemala. No možno jej pán Khan dovolí zaplatiť nájomné o mesiac neskôr a pred Vianocami zarobí trochu viac – vďaka firemným akciám a neskorým nákupom. Nejaké tie peniaze naškriabe.

„Aha.“ Prešla k stolu a vzala do rúk uzamykáciu skrinku, v ktorej mávala denný zárobok. Ruky sa jej tak triasli, že ju takmer nedokázala odomknúť, ale napokon sa jej to podarilo, a keď zdvihla bankovky, prinútila sa naňho pozrieť spod mihalníc a s dievčenským úsmevom, hanblivo a prosebne, aby oslovila jeho lepšiu stránku – ak nejakú mal. „Aha... dvadsať... tridsať... mám tu takmer štyridsať libier. Vezmite si ich, aby ste nešli s prázdnyimi rukami.“

Čo tam po tom, že ešte potrebuje vyplatiť Vápenca za prenájom stánku. Čo tam po faktúrach, nájomnom za byt. Čo tam po tom, že doma nemá jedlo. Len nech tohto chlapa dostane zo stánku a nech získa trochu času.

Muž však pokrútil hlavou.

„Pozrite sa, keby išlo o mňa, rád by som vám vyšiel v ústrety. Prečo by som nepomohol mladému dievčaťu ako vy, čo je samo ako prst?“ Skúmavo sa poobzeral po malom stánku. „Ale nezávisí to odo mňa. A pán Smith má pocit, že sa k vám zachoval veľmi štedro a vy ste jeho štedrosť zneužili. Pán Smith chce naspäť svoje peniaze. To je všetko.“

„Lebo ak nie, tak čo urobí?“ povedala Hal, ktorá odrazu mala všetkého po krk. Strčila si bankovky do vrečka a kdesi hlboko vo svojom vnútri pocítila, ako v nej vzbĺkol hnev a jeho rastúce teplo z nej vyháňa mrazivý strach. „Čo spraví? Skonfiškuje mi tovar? Žiadny nemám. Keby ste predali všetko, čo vlastním, nedostanete za to ani tie tri tisícky. Dotiahne ma na súd? Nič som nepodpisovala – nič na mňa nemáte, je to len jeho slovo proti môjmu. Alebo pôjde na políciu? Viete čo?“ Zmlkla, ako keby jej to len teraz zišlo na um. „To je vlastne dobrý nápad. Mali by sme to spraviť. Myslím, že by ich zaujímali jeho metódy vyberania dlhov.“

To mužovi odpáľilo úsmev z tváre. Nahol sa dopredu, tak blízko, že Hal cítila, ako jej prská na čelo sliny, keď vyštekol slová. Prinútila sa necúvnuť.

„To je veľmi hlúpy nápad, slečna Westawayová. Pán Smith má na políciu veľa priateľov a myslím, že by sa im nepáčilo, keby ste tam o ňom takto rozprávali. Vravíte, že ste nič nepodpisovali? Hádajte, čo to znamená, keď ste taká múdra. Nemáte žiadny dôkaz. Na políciu môžete vytiahnuť akurát tak svoje slovo proti môjmu. Máte týždeň, aby ste dali dokopy tie prachy, a nechcem počuť nezmysly o tom, že ich neviete zohnať. Predajte niečo, okradnite niekoho alebo sa pre mňa za mňa postavte na roh a ponúkajte nadržaným biznismenom fajku za dvacku na zadnom sedadle ich auta. Budúci týždeň o tomto čase chcem vidieť tie prachy. Myslíte si, že nič nemáte? Môžete mať ešte menej, moja. Oveľa menej.“